

DE NAAMLOZE KONINGIN

REBECCA MCLAUGHLIN

De Naamloze koningin

Door het lot gekozen. Door de straat gevormd.

Vertaald door Sandra Hessels

'VOLT

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Oorspronkelijke titel *The Nameless Queen*
Copyright © 2020 Rebecca McLaughlin
Copyright vertaling © 2020 Sandra Hessels / Uitgeverij Volt

Omslag Caren Limpens

ISBN 978 90 214 0423 3 / NUR 285
www.uitgeverijvolt.nl

Voor het gevoel van 'ik hoop dat ik het kan'
In weerwil van 'ik hoor hier niet'
En ter ere van wie ik ben geworden

Hoofdstuk 1

Ik word wakker zoals ik in slaap viel: met een mes in mijn hand, mijn laarzen als kussen en Naamloos.

Als ik de zware houten pallet opzijduw, voel ik een rilling langs mijn armen glijden. Mijn schouder is pijnlijk omdat ik op mijn zij heb gelegen, maar de beste manier om warm te blijven is nog altijd wegkruipen in een kleine ruimte met een goede jas. Ik wiebel met mijn tenen om er weer wat leven in te krijgen en steek mijn voeten in mijn laarzen.

Ik trek mijn rafelige mouwen tot over mijn vingers, verlaat de steeg met de hobbelige ondergrond van bakstenen en de stinkende plassen en loop naar de gladdere keistenen straat waar al heel wat voetgangers onderweg zijn deze ochtend. Voorbijgangers geeuwen nog terwijl kooplieden al luidkeels hun prijzen verkondigen. Twee ijzeren ringen voor een pot gedroogde appels, drie koperen munten voor een zoet broodje als ontbijt.

De stad Seriden ontwaakt.

Op de hoek van de straat staat Hat me op te wachten. Meestal leunt ze dan tegen de donkere stenen en staart ze naar de vroege menigte, met haar schouders recht en stevig naar achteren en een onbewuste glimlach rond haar lippen. Ze ruilt onze gestolen munten voor een ontbijt bestaande uit oudbakken maisbrood of een gepaneerde vis van gisteren terwijl ik doelwitten uitkies om de zakken van te rollen. Het eenvoudigst zijn de mollige Wettigen die hun leren beurs openlijk aan hun middel dragen of die opvallende sieraden langs hun harde, gesteven boorden hebben hangen.

Vandaag staat ze er nerveus bij, met opgetrokken schouders en

onrustig bewegende vingers. Dat is nooit een goed teken.

‘Slecht nieuws?’ vraag ik. Frisse lucht, vol zilt van de oceaan, verjaagt de laatste sliertjes slaperigheid.

Ze pakt mijn hand vast en trekt me mee een steeg in. Meteen is het gedaan met de frisse lucht.

‘Slecht, dus.’ Ik trek mijn neus op, maar ze lijkt de geur helemaal niet te ruiken. Ze is verbazingwekkend taai voor een twaalf- of dertienjarige. ‘Heeft de broodkaravaan weer eens pech? De laatste keer dat dat gebeurde, was het één grote puinhoop op de markt. De Wettigen kunnen echt geen ochtend zonder suikerbroodjes, hè?’ Ik laat een lachje horen, maar Hat schudt haar hoofd.

Haar felrode haar hangt in een energieke bos krullen rond haar gezicht en een zeldzame frons krult haar mondhoeken omlaag. Op een of andere manier weet Hat altijd moeiteloos optimistisch te zijn, iets waar ik slechts naar kan streven. Op dagen dat we een klein kind zien verhongeren in een steeg, voel ik mijn maag verkrampen. Maar Hat overhandigt dan altijd haar eigen ontbijt met een brede glimlach erbij. Dus als Hat nu frons, is er echt iets mis.

‘Er zijn gisteren nog twee Naamloze kinderen verdwenen,’ zegt ze. ‘Judge en Spinner. En ken je Anchor, dat jochie dat twee weken geleden verdween? Die is vanmorgen gevonden. Dood. Het was... Ik vind het maar niks, Coin.’

Ik geef haar zachtjes een klopje op haar arm. ‘Het komt wel goed, Hat. Zorg gewoon dat je voortaan ’s ochtends meteen hier-naartoe komt, goed? En hou je mes binnen handbereik.’

Afgeleid laat Hat haar blik over de daken glijden.

‘Wat is er nog meer?’ vraag ik.

‘Ik heb Devil niet gezien vanmorgen,’ zegt ze.

Devil is een Naamloos meisje dat iets ouder is dan ik en dat altijd op de hoogte is van de laatste roddels. Wil je weten welke bewakers je kunt omkopen? Wil je een dief inhuren? Vraag het aan Devil. Elke ochtend zit ze op dezelfde plek, waar ze haar

nieuws ruilt voor uiteenlopende hebbingen. Zo verdient zij als Naamloze de kost. In plaats van deelnemen aan oplichting en diefstal, handelt zij in informatie. En in smokkelwaar.

Hat bezoekt Devil vroeg in de ochtend en weet bij haar in de gunst te blijven door nieuwtjes met haar te delen. Als Devil vermist is, weet zij iets wat wij niet weten. Iets heel ergs. Of...

Ik stel de vraag die ik eigenlijk niet wil stellen. 'Denk je dat ze verdwenen is, net als de anderen?'

Hats frons maakt nog diepere plooiën in haar voorhoofd. 'Ze is ouder dan de meeste anderen die vermist zijn.'

'Devil is ook best sterk. Slim. Een vechter. Ze heeft ooit alle ramen en deuren uit het huis van een Wettige gestript toen hij haar belazerde bij een deal.' Ik probeer de toon luchtig te houden. 'Waarschijnlijk is ze gewoon bezig haar charmes los te laten op de nieuwe rekruten van de Edelgarde.'

'Dat betwijfel ik.' Het kost haar moeite om de frons op zijn plek te houden.

Ik wrijf over mijn zere schouder. 'Dat zie ik aan die geweldige doorlopende wenkbrauw die je daar kweekt.'

Meteen verschijnt er een grijns. 'Is het zo beter?' Ze frons haar wenkbrauwen nog even extra en een paar plukjes van haar haar vallen achter haar oor vandaan naar voren.

'Bijna.' Ik leg een vinger op elke wenkbrauw en duw ze nog iets verder naar elkaar toe zodat ze in elkaar overlopen.

Ze lacht en de plooiën verdwijnen weer uit haar voorhoofd. Haar smalle schouders zakken omlaag en nemen hun normale houding weer aan.

'Oké,' zegt Hat. 'Laten we maar iets te eten regelen en dan op zoek gaan naar Devil.'

*

Naarmate we West Market naderen, klinkt het geschreeuw van de kooplieden steeds luider. Het wordt nu snel drukker op straat

en de geuren van kardemom en kaneel, vanille en rozen verspreiden zich, net als de subtielere geuren van as, vuil en zout. Terwijl de Wettigen hun koopwaar neerzetten en kratten uitpakken, blijven Hat en ik rondhangen tussen een kraam met de vroege oogst van lokale boerderijen en een winkel die fors belaste goederen, geïmporteerd uit steden verder landinwaarts, te koop aanbiedt.

Hat zegt: ‘Het is best wel eng, vind je niet? Dat er steeds Naamlozen verdwijnen, bedoel ik.’

Ze klinkt niet bang. Ze klinkt alsof ze ergens op uit is, en ik kreun, omdat ik al weet waar ze naartoe wil.

‘Het is niet veilig dat jij en ik hier de hele tijd in ons eentje over straat zwerven,’ zegt ze. ‘Laat me nou gewoon bij jou wonen.’ Ik sjok net iets sneller door, alsof ik aan het gesprek probeer te ontsnappen, maar ze weet me behendig bij te benen.

‘We hebben het hier al eerder over gehad,’ zeg ik. ‘Ik kan niet de hele tijd voor je zorgen. Het is beter dat jij bij Marcher blijft. Ik blijf nooit lang op één plek. Ik zit voortdurend in de problemen. Ik zórg voor heel veel problemen.’

‘Geloof je het zelf?’ zegt Hat. ‘Geloof je echt dat het beter voor me is om bij Marchers bende te blijven? Je zou moeten weten dat dat niet waar is. Je was vroeger een van ons. Je vertrok toen je zo oud was als ik. Als ik Marcher moet geloven, was jij de beste oplichter die hij ooit heeft getraind. En ja, ik zal de andere kinderen missen, net als mijn eigen slaapplekje – en dan heb ik het nog niet over al mijn souvenirs – maar ik wil op eigen benen staan, samen met jou. Ik ben het zat om steeds weer terug te moeten. Om hem alles te moeten geven wat ik steel. Ik ben hém spuugzat. Daarom ben jij toch ook weggegaan?’

Ongemakkelijk draai ik met mijn schouders om mijn spieren lossler te maken. Ik haat dit gesprek elke keer weer.

‘Marcher mag dan een vervrotten schoft zijn,’ zeg ik, ‘maar hij weet hoe hij jullie moet beschermen. De meesten, in elk geval.’

Hat kijkt me fronsend aan alsof ze me niet kan volgen.

‘Je bent al vrij goed,’ zeg ik in een poging van onderwerp te veranderen. ‘Echt goed. Het duurt niet lang meer voor je in je eentje aan de slag kunt. Net als ik heb gedaan.’ Ik probeer haar bemoedigend toe te lachen en ik krijg er een halfhartige schouderophaling voor terug, maar ik weet beter dan zij hoe moeilijk het kan zijn om Marchers bende te verlaten en hoe zwaar het is om het in je eentje te redden. Ik kan niet elke nacht en ochtend ook nog gebukt gaan onder de verantwoordelijkheid voor haar leven.

Mijn oog valt op een zwaarbeveiligde vracht sieraden afkomstig uit de stad Tuvo, in de bergen, maar de meeste Wettigen kunnen zich zulke prijzige edelstenen niet veroorloven. Zij verliezen steeds vaker hun baan nu de papierfabriek met enige regelmaat arbeiders op straat zet. Er hangt een toenemende spanning in de lucht en ik krijg de laatste tijd meer vuile blikken dan gewoonlijk. Alsof het mijn schuld is dat ik als oplichter en zwendelaar wel vast werk heb. Ze zijn waarschijnlijk gewoon jaloers.

De meeste voorbijgangers zijn Wettigen die tussen de kramen door wandelen, met hier en daar een Edele ertussen. Je herkent de Edelen aan hun heldere, kleurige jassen: blauw, goud en violet. Wettigen dragen lichtere, zachte kleuren, voornamelijk grijstinten en pastelkleuren. De Wettigen zijn het luidruchtigst; ze schreeuwen over koopwaar en kortingen, terwijl de Edelen kalm tussen de kramen door wandelen met de rust en stilte van mensen die niet hoeven af te dingen op de prijs. De Naamlozen bevinden zich aan de rand van het marktgebied, gekleed in af-dankertjes die ze uit afvalbakken hebben gevist.

Dat is de makkelijkste manier om de Naamlozen te vinden. We leven en wonen op straat, en dat is aan ons te zien.

‘Heb je al een doelwit gevonden?’ vraagt Hat, die haar lichtbruine ogen over de diverse kramen laat glijden.

Op een doorsneedag is het mijn taak om het doelwit te kiezen en dan te besluiten of we diegene belazeren of zijn zakken rollen. Het gaat erom mensen te vinden met genoeg munten en ringen

dat de truc zin heeft, maar die niet zo rijk zijn dat ze ons ter plekke laten executeren als we worden betrap.

Ik stuur haar achter een Wettige aan die rondneust bij een sieradenkraam. De man twijfelt tussen een broche met een kwartszetting of eentje met een gouden achterkant, dus ik weet dat hij – in tegenstelling tot de meeste Wettigen – aardig wat geld in zijn zakken heeft zitten. Terwijl Hat zich door de menigte beweegt, haar felle haar verborgen onder een donkere muts, voel ik iets prikkelen. Mijn intuïtie wil me iets duidelijk maken. Ik tuur verder de straat in, en dan zie ik hem. Marcher. Zijn zwarte haar hangt tot voorbij zijn kin, grijze stoppels vormen een donkere schaduw op zijn gezicht en zijn bleke huid rimpelt rond zijn emotieloze groene ogen.

Hij is de ergste van alle bendeleiders, met zijn eigen straatbende Naamloze weeskinderen getraind in zakkenrollen en oplichterspraktijken. Hij weet wel hóé hij ze moet beschermen, maar als de buit groot genoeg is, maalt hij er niet om als ze worden opgepakt of gedood. Ik kan het weten; ik was vroeger een van die kinderen. En technisch gezien werkt Hat nog steeds voor hem. Ik heb haar gezegd alleen vrijwillig mee te doen aan kleine opdrachten, geen gevaarlijke dingen. Maar als hij haar iemand ziet beroven, zal hij alle ringen en munten die ze weet mee te grissen van haar willen hebben. Als hij ontdekt dat ze met mij samenwerkt, gaat hij misschien zover dat hij haar laat arresteren.

In een vloeiende beweging trek ik mijn donkere kastanjebruine jas uit en loop ik met snelle passen de menigte in. Ik gris een beige mantel mee van een kraam. Terwijl ik daar wegloop, bots ik tegen een Naamloze man aan die met zijn gedachten ergens anders is, waardoor hij een grote zak rode bonen omverstoort.

‘Naamloze straatrat!’ schreeuwt de marktkoopman die zich bukt om wat bonen op te rapen. ‘Kijk nou wat je hebt gedaan, vuilnisbakkenwroeter! Raap ze op, voordat ik iemand van de garde erbij roep!’

Niemand merkt dat ik een mantel aantrek die toebehoort aan de Wettigen.

Met vlugge vingers maak ik de bovenste paar knopen vast, net genoeg om mijn vieze, groene shirt te verbergen. Ik rol met mijn schouders en recht mijn rug terwijl ik mijn lange, bruine haar over mijn schouders naar achteren gooi, zodat je de onregelmatige, pluizige punten niet kunt zien.

Ik gris een paar kaneelstokjes van een specerijenkraam mee en versnel mijn tempo om op tijd te zijn. Ik weet Hat nog net de pas af te snijden en bots daarbij tegen een netjes geklede Edele op.

Meteen tover ik een verontschuldigende uitdrukking op mijn gezicht en zeg met een gespeeld zoet stemmetje: 'O, pardon! Mijn excuses!'

De Edele struikelt en kijkt me aan wanneer ik zijn elleboog vastgrijp om hem overeind te houden. Hij is nagenoeg kaal en de paar piekerige slierten aan de zijkant van zijn hoofd zitten met een elastiekje naar achteren gebonden.

Ik dwing mezelf om mijn adem heel rustig uit te blazen. Alleen al voor het dragen van de kleding van een Wettige kan ik in de cel belanden, en als de patrouillerende Edelgarde een pesthumeur heeft, kan het ook een snelle wandeling naar de galg worden. Op dit soort momenten ben ik wel blij met mijn slanke postuur en mijn sterke kaaklijn. Ik heb geen eten en geen ouders, maar die kenmerken geven me het uiterlijk dat hij van een meisje uit de Wettige klasse zou verwachten.

'Dat zit wel goed,' zegt de Edele.

Ik veeg wat onzichtbaar vuil van zijn lichtpaarse gilet. Met behendige vingers tast ik de voering af, maar ik vind geen beurs. Ik bekijk hem een tweede keer. Deze Edele glimlacht. Hij bloost zelfs. Zijn blik blijft eventjes op me rusten. Tijd voor een andere tactiek.

Ik loods hem naar een specerijenkraam toe waar de koopman druk verwickeld is in een ruzie met de verkoper naast hem.

'Alstublieft,' zeg ik, wijzend naar de verzameling heerlijk geurende bloemblaadjes, gesneden wortels van kruiden en buideltjes vol gemalen specerijen. 'Neem wat u wilt. Bij wijze van veront-

schuldiging.’ Ik zorg dat ik net achter de hoek van de tafel ga staan, zodat hij de gerepareerde stukken in mijn broek niet kan zien.

De Edele laat zijn blik over de specerijen gaan terwijl ik de kaneelstokjes gereedhoud. Als zijn ogen mij weer vinden, iets lager dan waar mijn gezicht is, pak ik een buideltje op en bied het hem aan.

‘Alstublieft.’ Ik doe mijn best om schuldbewust te kijken. ‘Een verzameling van onze duurste specerijen.’

Hij schenkt me een verlegen glimlach en zijn hoofd kleurt rood. ‘Nee, dat zou ik echt niet kunnen aannemen.’ Hij steekt een hand onder zijn jas en haalt een lichtblauwe fluwelen beurs uit een binnenzak. Geen wonder dat ik die niet kon vinden. Hij houdt hem schuin en laat een paar gouden ringen en zilveren munten op zijn hand rollen, en voor hij ze kan tellen buig ik naar voren toe.

‘Ik heb gehoord dat er vandaag slecht nieuws rondgaat,’ zeg ik. Zijn blos en nieuwsgierigheid stralen van hem af als een soort hittegolf, en ik neem een ogenblik de tijd om me te concentreren.

Zijn vingers blijven vlak boven de munten in de lucht hangen. Zijn verlegen glimlach krijgt ineens iets ondeugends, alsof hij op het punt staat me een geheim te verklappen. ‘Ik neem aan dat nieuws zich minder snel verspreidt onder de Wettigen dan onder de Edelen. Luister, onze dierbare koning Fallow is afgelopen nacht overleden. Het is uiterst droevig, dat weet ik.’

Hij is anders absoluut niet bedroefd. Zijn gezicht straalt van alle drama. Hij grijnst en knikt: ‘De troonopvolger kan iedereen zijn, wie het ook is die de kroontatoeage heeft!’ Hij knipoogt naar me alsof ik weleens die gelukkige Wettige zou kunnen zijn en leunt naar voren om van mijn verbijstering te genieten.

Niet fronsen. Niet fronsen. Ik leg het specerijenbuideltje op de gouden munten en schuif ze alle drie van zijn hand. Ondanks het zweet dat op zijn slapen glinstert voelt zijn hand zo koud als ijs, en opeens kijk ik niet langer uit over de markt en de bedrijvige Wettigen, maar kijk ik een lange gang in, met een smalle,

rode looper die zich onder mijn voeten uitstrekt. Ik sta op mijn tenen en gluur in een kamer terwijl een bewaker me wegstuurt. Het lukt me bijna om een glimp op te vangen van de stervende koning die binnen ligt, maar ik haast me teleurgesteld weg door de gang. Met een droge hand kam ik door het witte haar aan de zijkant van mijn hoofd en ik zie mijn glanzende zwarte schoenen zachtjes over de looper stappen.

Ik laat de hand van de Edele los en nu kijk ik weer naar de markt. De geluiden van ruziënde kooplieden en klanten dringt mijn oren weer binnen en de Edele vlak voor me ziet er verbouwereerd uit.

‘Ik heb hem gezien, weet je,’ zegt de Edele. ‘Ik heb gisteravond nog een kleine glimp van hem opgevangen op zijn sterfbed. Best tragisch, op zich.’ De man schudt zijn hoofd om zijn gedachten leeg te maken.

Ik weet me te herpakken en besef dat ik de gouden munten nog steeds in mijn hand heb. Ik verberg ze meteen en sla mijn armen bezorgd over elkaar terwijl ik ze in mijn zak laat glijden.

Ik zoek naar woorden en probeer – omwille van de truc – te negeren wat er zojuist is gebeurd. ‘Wanneer denkt u dat de troonopvolger zich bekend zal maken?’

Hij haalt zijn schouders op en stopt zijn beurs achteloos terug in zijn jaszak. Met een klamme duim wrijft hij over het spece-rijenbuideltje. ‘Dat zullen we moeten afwachten.’

Ik maak een beleefde buiging en bedank hem nogmaals. Hij gaat op in de menigte en ik maak dat ik uit de buurt van de kraam kom. Hat staat nog steeds op de plek waar ik haar de pas heb afgesneden, haar schouders opgetrokken in een ophalende beweging die ze nog niet heeft afgemaakt. Als ik dichterbij kom trekt ze de zwarte muts van haar hoofd en zet ze een blauwe op die ze uit haar zak haalt.

‘Waarom sneed je me nou af? Ik vond mijn benadering heel goed gaan.’ Hat broemt nog wat terwijl we doorlopen naar de rand van de mensenmassa.

Ik laat haar de drie munten zien. Ze zitten onder de krassen en zijn flink gebruikt, maar ze glanzen nog. Dan wijs ik over haar schouder naar Marcher. Als ze hem ziet, trekt ze wit weg en komt ze dicht bij me staan.

‘Je weet dat hij nog steeds zal proberen om ze af te pakken,’ zegt Hat. Marcher staat op de hoek kwaad naar ons te kijken.

‘Maak jij maar dat je wegkomt, Hat,’ zeg ik. ‘Ik heb iets uit te vechten.’

Ze gaat achter me staan en beweegt zich in de richting van de steeg zonder echt te vertrekken. Met grote passen stormt Marcher op me af.

‘Dat is mijn buit,’ zegt Marcher.

Kokend van woede knijp ik met mijn vingers in de gouden munten. ‘Nee. Zij was van plan de zakken van een opgewekte Wettige te rollen, en ik besloot die van een Edele te nemen. Dit is van mij. Dat weet je best. Zij had nooit een Edele kunnen beroven.’

‘Dat deed jij anders ook toen je zo oud was als zij,’ zegt Marcher gevat. ‘Je hebt altijd al een enorm improvisatietalent gehad.’

‘Je bent een klootzak,’ zeg ik. Ik ben nu langer dan hij, maar toch weet hij nog steeds op me neer te kijken.

‘Dan nog,’ zegt hij, en hij leunt naar voren en grist de munten uit mijn hand. Terwijl hij wegloopt met een schaamteloze opgewektheid in zijn tred, voel ik de hitte opkomen in mijn borst. De nadrukkelijke aanwezigheid van de marktbezoekers verdwijnt naar de achtergrond.

Stampend marcheer ik achter hem aan, en ik weet dat ik nu geen scène moet schoppen.

Ik geef hem een trap in zijn knieholte, zodat hij valt. Ik wéét dat ik nu geen scène moet schoppen.

Ik doe alsof ik hem overeind help, maar duw hem in plaats daarvan harder tegen de grond. Ik voel een vlaag van sinistere tevredenheid door me heen vlammen, maar die bevriest zodra ik de zelfingenomen grijns zie die nog steeds rond zijn lippen

speelt. Ik ram mijn knokkels tegen zijn linkeroog. Dan maar niet subtiel.

De menigte op de markt geeft ons wat ruimte; de meeste mensen lopen langs en negeren wat ze menen te zien: een Wettige die een Naamloze in elkaar slaat. Een paar blijven licht geïnteresseerd staan kijken. Als het lang genoeg doorgaat, worden er weddenschappen afgesloten. Als het uit de hand dreigt te lopen, zullen ze de garde erbij roepen.

Hat haast zich naar ons toe en trekt me aan mijn hand mee naar de dichtstbijzijnde steeg alsof ze met een lastige kleuter te maken heeft. Marcher weet wel beter dan dat hij nog meer aandacht op ons vestigt, maar hij werpt ons een dreigende blik toe met zijn goede oog. Maar goed, die grijns is in elk geval verdwenen.

‘Ik weet het, ik weet het,’ mopper ik. ‘Dat was niet slim.’ Hat overhandigt me mijn donkere, afgedragen jas die ze gered heeft van de ton waar ik hem op had achtergelaten, en die sla ik over de beige mantel heen. Ik voel er weinig voor iets moois te dumpen alleen maar omdat het mijn dood kan betekenen als ik het draag.

Hat probeert een goedkeurende grijns te onderdrukken, maar slaagt er niet in. ‘En jullie konden het eindelijk zo goed met elkaar vinden.’

Marcher en ik hebben een hele geschiedenis vol wederzijdse haat en afkeer. Ik gooi zijn voorraad uit de werf in het water van de haven – hij plundert mijn wintervoorraad. Hij dwarsboomt mijn uitgebreide zwendel met een rijke Wettige – ik stuur de Edelgarde naar zijn nieuwste schuilplek. Hij ziet me als een rivaal. Dat is altijd al zo geweest, zelfs toen ik nog klein was. Ik zie hem, ook al sinds die tijd, als een vervlooide klootzak.

Ik kan de Wettigen en Edelen wel aan, met hun neerbuigende gesneer en de meedogenloze manier waarop ze langs hun neus op ons neerkijken. Hun domheid, hun onbeleefdheid en hun overduidelijke afkeer kan ik hebben. Van hen is dat heel normaal. Maar van de Naamlozen pik ik het niet. Dat kan ik niet.

En al helemaal niet van Marcher.

‘Die Edele wist me net een interessant nieuwtje te vertellen,’ zeg ik, en Hats frons verdwijnt wonderbaarlijk snel van haar gezicht. ‘Koning Fallow is dood, en geen van de Edelen heeft de tatoeage.’

‘Is er niemand naar voren gekomen? Welke Wettige wil er nou niet koning zijn?’ Ze leunt zo dicht naar me toe dat ik het onregelmatige weefpatroon van de muts op haar hoofd goed kan zien. ‘Seriden heeft nog nooit een lege troon gehad. In elk geval niet zolang wij leven. Je weet hoe het volk zich gedraagt als er niemand is die hun dingen verbiedt. Ze zijn altijd maar op zoek naar iets of iemand om de schuld te geven.’ Ze gebaart tussen ons heen en weer.

Ze heeft gelijk. De meeste Edelen en Wettigen hebben een hekel aan ons. We zijn dieven en oplichters. Maar die hekel is wederzijds – en diepgeworteld. Het is niet onwettig om ons te doden, maar het is ook niet onwettig dat wij misdaden plegen. Maar als we worden betrap, is het afwachten of we worden gevangengenomen of geëxecuteerd. Wij kunnen geen beroep doen op de rechterlijke macht.

‘Dat kan er ook nog wel bij.’ Een scheut van iets wat op angst lijkt snijdt door mijn buik. ‘Maar luister. Die Edele met wie ik stond te praten... volgens mij heeft hij iets bij me gedaan of zo. Ik denk dat hij misschien de kroontatoeage heeft. Want toen hij mijn hand aanraakte, liet hij mij zijn herinnering zien. Geloof ik.’

‘Wil je hem opsporen om erachter te komen?’

Ik schud mijn hoofd. Ik wil het liefst zo ver mogelijk uit de buurt blijven van alles wat koninklijk is.

‘We hebben nog tijd over voordat de ochtenddrukte weer voorbij is,’ zegt Hat. ‘Kom, dan gaan we naar East Market.’

‘East Market,’ mompel ik ontevreden. ‘Daar stinkt het altijd naar vis.’ Ik snuif de lucht van kaneel en peper op die in de jas van de Wettige hangt.

‘Ja, het vis me wat.’ Ze lacht en geeft me een speelse por tegen mijn schouder.

Een stekende pijn schiet vanuit mijn schouder door mijn arm, helemaal tot aan mijn vingertoppen, en ik slaak een kreet. Met een vertrokken gezicht buig ik voorover.

‘Gaat het wel?’ Hat doet gehaast een paar stappen naar achteren, alsof ze per ongeluk een puppy heeft geschopt.

‘Ja.’ Ik trek de twee lagen van de mantels en de lange mouw van mijn groene shirt omlaag. Het voelt als een wespensteek, maar het is nog veel te vroeg in het jaar. ‘Ik heb vannacht verkeerd gelegen. Waarschijnlijk heb ik mijn schouder gekneusd. En ik heb natuurlijk net ook min of meer gevochten.’

Hat lacht. ‘Liever jij dan ik. Ik ben nog niet oud genoeg om hem tegen de grond te werken. Maar dat zal niet lang meer duren.’ Ze wil nog meer zeggen, maar ineens worden haar ogen groot. Aan haar gezicht te zien verwacht ik een behoorlijke blauwe plek. Ik draai mijn hoofd om, zodat ik beter kan kijken, maar er is geen blauwe plek. In plaats daarvan zit er een tatoeage van zwarte inkt die als een soort versiering rond mijn bovenarm loopt.

We weten allebei wat het is, maar we zijn met stomheid geslagen. De drukte van de markt vult die stilte, en opeens besef ik dat er massa’s mensen heel dichtbij zijn.

Toch is het onmiskenbaar: de schuine lijnen van het ontwerp, de scherpe randen, de puntige hoeken.

Het is een kroon.

Onmogelijk. De koning kan mijn naam niet hebben uitgesproken, want die bestaat niet. Ik behoor niet tot de Wettigen. Ik ben geen Edele. Ik ben een Naamloze. En toch duidt die kroon op mijn arm erop dat koning Fallow mij tot zijn troonopvolger heeft benoemd. Het is onmogelijk, en toch is het zo.

Ik ben Naamloos.

Ik ben koningin.